

Kamjenjec in Hotin.

Potopisna črtica. — Spisal L. Lenart.

1. „Iz neme cele v živi svet.“

Izleti na Rusko niso za Slovence že ničesar nenavadnega več. — Tega vleče tja, kjer vlada „Kavkaz mogočni, zemlji car surovi“, oni se raje zaleti v matjuško Moskvo ali pa v carski St. Peterburg, tretji preleti v železničnem vozu kot v okamžiku celo ogromno Rusijo in opisuje v bolj ali manj spretni obliki svoje vtiske in nazore. Vkljub temu upam, da mi bodo bralci „Dom in Sveta“ oprostili, ako se tudi jaz „v trop, ki se poti in trudi, vriniti želim“ ter jim za sedaj opišem svoj prvi izlet na rusko Podolje in Besarabijo, zlasti v mesti Kamjenjec in Hotin.

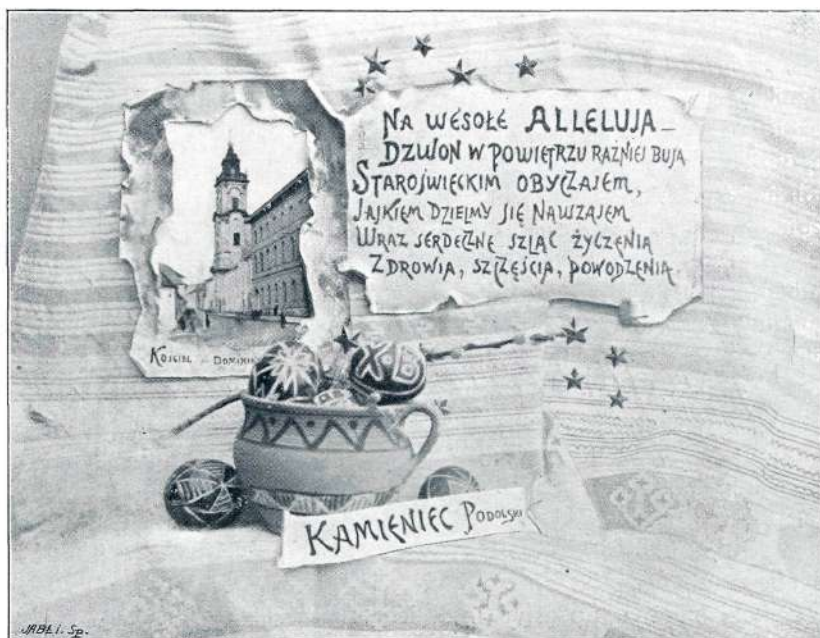
Bilo je v resnici poetiško jutro mojega odhoda. Meni se je tako priljubilo Podolje s svojimi razleglimi polji in tihimi vasmimi, da mi še sedaj večkrat lete misli nanj. Ko sem se pogreznil v to brezkraino planjavo, sem se globoko oddehnil in otreseš vseh neprijetnih spominov in vtiskov, vesel, da sem se odtegnil za nekaj časa malenkostnim razmeram in dušičnemu ozračju naše domovine, da se tu pozdravim in odpočijem.

„Za Tarnopolom je konec našega sveta“, rekla mi je neka Španjolka, guvernantkamlade kneginje, ko smo odhajali iz Lvova. „Kaj je pa potem?“, vprašam. „Potem se začne nov svet, kjer ni nobenih sledov civilizacije več.“ „Toda v vsakem slučaju tudi tam ne more biti slabo, drugače bi se vi vsi, ki ste že bili na Podolju, ne veselili tako tega popotovanja“, sem odvrnil.

Do Tarnopola smo se res vozili, kakor se človek sploh vozi po železnici; bila je kneginja Sapiežanka, njeni štirje otroci, tri hčere in en deček, najstarejša hči je imela devetnajst, najmlajša pa trinajst let, a deček šestnajst, dalje nekaj domačih oseb, učiteljic in guvernantk in jaz — tujec. Peljali smo

se na njihov grad Bilče Zlato na avstrijskem Podolju, ne daleč od ruske meje. Vozili smo se v vozu prvega razreda in imeli na razpolago cel voz. V Galiciji se človek kmalu naveliča gledati skozi okno vlaka in ako nima nobenega razgovora in zabave, potem sedi ure za uro nepremično na klopi in gleda pred sebe na tla, njegov sosed vis-a-vis pa ravno tako. Toda mi smo imeli razgovora in zabave, preje preveč kot premalo. Mladina je bila dobre volje do razposajenosti, veseleč se, da pride iz modernega mesta kmalu v — v — na nepregledno Podolje.

V Tarnopolu smo morali prestopiti na lokalno železnico in s tem se je naše življenje — ne pa

VELIKONOČNI POZDRAV IZ KAMJENJCA PODOLJSKEGA.

(Župna cerkev v Kamjenjcu).

dobra volja — popolnoma izpremenilo. Prvega razreda seveda ni bilo več, a saj smo bili tudi z drugim več kot zadovoljni. Razsvetljen je bil voz jako slabo in kmalo nam je še ta borna lučica ugasnila. Vprašali smo sprevodnika, kaj to pomeni, in on nam je odgovoril popolnoma ravnodušno: „Zmanjkalo je olja.“ K sreči smo imeli za ta slučaj še lampice s seboj in razsvetlili smo ž njimi voz. Vozili